

Františkovo slovo

č.13

Papež František se ptá mladých lidí: Kdo jsi?

Papež: Dosvědčováním živého Krista mezi námi se vyznačuje obec věřících

O rozumu

František: pláču pro ukřižované křesťany

Papež František: máme svobodu neodpovědět na povolání, měli bychom ale vidět Ježíšovu zarmoucenou tvář

Exorcista a filosof Sante Babolin o tekutém d'áblu

Kardinál Müller: František navazuje na učení Benedikta XVI. o biskupské službě

František: jako kluk jsem byl mnohokrát na stadionu a mám krásné vzpomínky

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež František se ptá mladých lidí: Kdo jsi?

Vatikán/Buenos Aires. V sobotu 26. dubna se tisíce mladých lidí buenosaireské diecéze sešly na oblastním velikonočním Dni mládeže. Organizátoři odpolední setkání pojali jako den pokání a modlitby, bez eucharistické bohoslužby, a zároveň jako poděkování za dvojí kanonizaci papežů. Desítky kněží udílely svátost smíření a vedly společnou modlitbu. Diecézní pastorační středisko požádalo papeže Františka o videoposelství. Svátý otec této žádosti rád vyhověl, aby mohl být mladým lidem nablízku, jak uvedl ihned v úvodu.

„Cestou na nahrávání jsem přemýšlel, co vám povím. „Dělejte rámus!“ – to už jsem vám řekl. „Ničeho se nebojte“, to už jsem vám také řekl. Abyste byli svobodní, jste ode mne také slyšeli. Přišlo mi tedy na mysl několik mladých lidí z evangelia. S některými z těchto mladých lidí Ježíš mluvil, jiní se s Ježíšem setkali. Možná vám to pomůže. Bude-li to pro vás užitečné, vezměte si to, jinak to zahodte.“

Papež František poté vypráví příběhy několika evangelních postav. Popisuje prvotní radost, nadšení a údiv apoštolů při jejich setkání s Ježíšem a jejich pozdější zradu, útěk a poklesky. Vykresluje smutek bohatého mladíka, který se pro Ježíše nechce vzdát svého majetku. A také setkání marnotratného syna se svým otcem, ve kterém hříšný syn poznává, co dosud nezakusil: milosrdné objetí. A konečně uvádí na scénu rovněž syna naimské vdovy. Ježíš se nesmiloval nad mrtvým, ale nad jeho matkou, poznamenává papež.

„Kdo jsi ty? Jsi nadšenec, jako apoštolové předtím, než se vydali na pouť? Jsi ten, kdo by rád šel za Ježíšem, ale mnohé věci ho svírají a svazují? Nemůže proto Pána následovat, stejně jako bohatý mladík, spoutaný mondénností. Nebo jsi ten, kdo utratil otcovo dědictví, ale potom našel odvahu vrátit se domů a prožít milosrdné objetí? Anebo jsi mrtvý? Pokud jsi už zemřel, věz, že matka církev nad tebou pláče a Ježíš tě může vzkřísit. Řekni mi, kdo jsi? Řekni to sám sobě a to ti dodá sílu.“

Dívky mi vyčtou, pokračoval papež František, že jsem uvedl samé mužské vzory. Vy jste však povolány, aby jste svým životem upevňovaly něhu a věrnost. Stojíte na cestě žen, které Ježíše následovaly v dobrém i ve zlém. Pouze žena má totiž tento velký dar života, něhy, pokoje a radosti. Vaším vzorem je Panna Maria.

„Jste ženy církve. Té církve, nikoliv toho církve. Církev je ženského rodu, je jako Maria. A vaše místo je v ní. Máte být církví, spoluutvářet církev, žít s Ježíšem, dávat něhu, doprovázet, podílet se na jejím růstu. Kéz vám ukáže cestu Panna Maria, Matka pohlazení, něhy a pohotové služby. Takže se nezlobte, protože vlastně máte nad chlapci navrch.“

Loučil se papež František s mladými lidmi své bývalé arcidiecéze ještě předtím, než je požádal o modlitbu a poželhal jim.

Papež: Dosvědčováním živého Krista mezi námi se vyznačuje obec věřících

Vatikán. Každé křesťanské společenství by mělo svůj život srovnávat s životem, kterým se vyznačovala prvotní církev, a ověřovat si svoji schopnost žít v harmonii, dosvědčovat Kristovo zmrtvýchvstání a pečovat o chudé – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Dnešní čtení ze Skutků apoštolů (4,32-37) načrtává třemi tahy obraz křesťanské obce. Papež František se ve své homilii zastavil nad těmito třemi rysy, jimiž je naprostá vnitřní svornost, dosvědčování Krista navenek a zamezování tomu, aby někdo z členů obce trpěl nedostatkem. Toto jsou „tři vlastnosti znovuzrozeného lidu“. Papež rozvíjel v homilii „zrození shůry, na které klade důraz Velikonoční týden, tedy zrození z Ducha, který dává život. To je totiž jádrem společenství křesťanů ještě před tím než se tak začali nazývat.“

„»Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši« (Sk 4,32). Pokoj. Společenství pokoje. To znamená, že v takovém společenství nebylo místo pro řeči, závist a pomluvy. Pokoj. Opuštění. »Láska všechno přikrývá«. Ke zhodnocení nějakého společenství je třeba se ptát, jaké jsou postoje křesťanů. Jsou mírní, pokorní? Jsou mezi nimi mocenské rozepře? Závistivé spory? Klevety? Pak nejsou na cestě Ježíše Krista. Tyto rysy jsou velmi důležité, protože démon se stále snaží rozdělovat. Je otcem rozdělení.“

Ne že by v první obci nebyly žádné problémy. Papež František zmiňuje „vnitřní spory, naukové spory, mocenské spory,“ které se později dostavily. Například, když si vdovy stěžovaly, že mají nedostatek, a apoštolové museli

ustanovit jáhny. Nicméně „silným počátečním momentem tohoto společenství navždy zůstává zrození z Ducha (srov. Jan 3,7-15),“ zdůraznil papež. Je to svorné společenství, které dosvědčuje víru a s nímž by se každé dnešní společenství mělo konfrontovat.

„Je to společenství, které dosvědčuje zmrtvýchvstání Ježíše Krista? Věří opravdu tato farnost, toto společenství, tato diecéze v to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých? Anebo říká: »Ano, vstal, ale potud«, protože věří jen potud a srdcem je daleko od této moci. Je třeba dosvědčovat, že Ježíš je živý mezi námi. Podle toho lze zjistit, jaké je společenství.“

Třetím rysem, se kterým by se každé křesťanské společenství mělo poměřovat, je vztah vůči chudým. A v tomto měřítku, papež rozlišuje dvě hlediska:

„Za prvé: jaký je tvůj postoj či postoj společenství vůči chudým? Za druhé: je toto společenství chudé? Chudé srdcem, chudé duchem? Anebo vkládá svoji důvěru do majetku? Do moci? Harmonie, svědectví, chudoba a péče o chudé - to je to, co vysvětloval Ježíš Nikodémovi o narození shůry. Protože jediný, kdo to může učinit je Duch. Je to dílo Ducha. Duch vytváří církev. Duch tvoří jednotu. Duch vybízí k dosvědčování. Duch činí chudým, protože On je bohatý a působí, aby jsi se stal o chudé.“

„Kéž nám Duch svatý pomáhá, abychom se ubírali cestou těch, kteří se znovu narodili mocí křtu“ – končil papež František dnešní ranní homilii.

Generální audience

30.4.2014

O rozumu

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Poté co jsme probrali moudrost jakožto první ze sedmi darů Ducha svatého, chtěl bych dnes obrátit pozornost na druhý dar, jímž je *rozum*. Nejedná se zde o lidskou inteligenci, o intelektuální schopnost, kterou můžeme být nadáni více či méně. Jde o milost, kterou jenom Duch svatý může dát a která v křesťanovi probouzí schopnost překročit vnější aspekt reality a *probádat hlubiny Božího myšlení a Jeho plán spásy*.

Apoštol Pavel, který se obrací ke Korintské obci, dobře popisuje účinky tohoto daru, tedy toho, co působí dar rozumu v nás, a říká: „co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, připravil Bůh těm, kdo ho milují“ (1 Kor 2,9-10). Neznamená to samozřejmě, že křesťan může porozumět všemu a mít úplné poznání Božích plánů. To vše je nadále očekáváno, dokud se to v plné zřejmosti nevyjeví, až se ocitneme tváří v tvář Bohu a budeme s Ním opravdu jedno. Ale jak naznačuje samo slovo, rozum čili intelekt umožňuje *intus legere*, tedy „číst vevnitř“. Tento dar nám umožňuje rozumět věcem, jak jim rozumí Bůh, tedy Božím porozuměním. Někdo totiž může chápat určitou situaci lidskou inteligencí, rozvážností, a to je dobře. Avšak účinkem tohoto daru je chápání této situace do hloubky tak, jak ji chápe Bůh. A Ježíš seslal Ducha svatého, aby se nám tohoto daru dostalo a mohli jsme rozumět věcem, jak jim rozumí Bůh, Božím chápáním. Je to krásný dar, který dal Pán nám všem. Je to dar, kterým nás Duch svatý uvádí do důvěrnosti s Bohem a dává nám účast na dobrotivém plánu, který s námi má.

Je tedy jasné, že dar rozumu je *se úzce pojí k víře*. Když *Duch svatý* přebývá v našem srdci a osvěcuje naši mysl, umožňuje nám den za dnem růst v *chápaní toho, co Pán řekl a učinil*. Sám Ježíš řekl svým učedníkům: pošlu vám Ducha svatého, který vám umožní chápat vše, co jsem vás učil: rozumět Ježíšovu učení, chápat Jeho Slovo, Jeho evangelium, rozumět Božímu Slovu. Někdo může číst evangelium a něčemu rozumět, ale čteme-li evangelium s tímto darem Ducha svatého, můžeme porozumět hloubce Božích slov. A to je velký dar, o který máme prosit všichni a společně: Dej nám, Pane, dar rozumu.

Lukášovo evangelium podává jednu epizodu, která velmi dobře vyjadřuje hloubku a sílu tohoto daru. Dva učedníci, kteří byli svědky Ježíšovy smrti na kříži a Jeho pohřbu, jsou zklamáni a zdrceni, odcházejí z Jeruzaléma a vracejí se do vesnice jménem Emauzy. Cestou se k nim připojí zmrtvýchvstalý Ježíš a rozmlouvá s nimi. Jejich oči však byly zastřeny smutkem a beznadějí a nebyli s to Jej rozpoznat. Ježíš jde s nimi, ale oni jsou natolik sklíčeni a zklamáni, že Jej nepoznají. Když jim však Pán odhaluje Písmo, aby porozuměli, že musel trpět, zemřít a vstát z mrtvých, *otevřeli se jim oči a jejich srdce vzplanula* nadějí (srov. Lk 24,13-27). A toto s námi činí Duch svatý: otevírá nám mysl, otevírá nás, abychom lépe chápali věci Boží i lidské, situace a všechny věci. Dar rozumu je důležitý pro náš křesťanský život. Prosme Pána, aby dal nám a všem tento dar a mohli jsme chápat, jako chápe On, věci, které se dějí, a zejména Boží Slovo v evangeliu.

František: pláču pro ukřižované křesťany

Vatikán. Ani dnes nechybí „páni svědomí“, v některých zemích se v božím jménu zabíjí, odsuzuje k vězení jen za to, když u sebe máte evangelium nebo křížek. Na pronásledované křesťany myslel dnes papež František při ranní mši svaté v Domu sv. Marty. Svatý otec přiznal, že plakal, když slyšel zprávy o ukřižovaných křesťanech.

Papež dnes kázal na evangelium o rozmnožení chlebě a ryb a na první čtení ze Skutků apoštolů o bičování Ježíšových učedníků z rozhodnutí velerady. Svou homilii soustředil do tří obrazů. Prvním je Ježíšova láska k lidem, jeho pozornost k problémům jednotlivců. Náš Pán se nezajímá o to, kolik lidí jej následuje, nenapadne ho například provést sčítání, aby viděl, jak se církev rozrostla – podotýká František. Nikoliv, mluví, káže, miluje, doprovází, kráčí s těmi, kdo jsou mírní a pokorní. A zároveň promlouvá s autoritou, totiž se „silou lásky“. Druhým obrazem je „žárlivost“ náboženských představitelů jeho doby. „Vadilo jim, že lidé následují Ježíše! Nechtěli to tolerovat! Byli žárliví. To je nepěkný postoj. A od žárlivosti není daleko k závisti – a víme, kdo je otcem závisti, je to démon,“ skrze jehož závist „vstoupilo do světa zlo“ – vysvětluje papež. „Tito lidé dobře věděli, kdo je Ježíš, věděli to! Byli to ti samí lidé, kteří podplatili strážce, aby rozšířili mezi lidmi, že apoštolové ukradli Ježíšovo tělo!“

„Zaplatili za to, aby umlčeli pravdu. To jsou ale opravdu špatní lidé! Když se totiž platí za skrývání pravdy, jde o opravdu velkou špatnost. Lidé tedy věděli, co jsou zač. Nenásledovali je. Tolerovali je kvůli jejich autoritě, autoritě ve věcech kultu, autoritě církevní disciplíny té doby, autoritě nad lidmi... Ježíš o nich říká, že připravovali pro věřící tíživá břemena a nakládali jim je na ramena. Jsou to lidé, kterým vadí Ježíšova mírnost, netolerují mírnost evangelia, netolerují lásku. A platí ze závisti, z nenávisti.“

Na zasedání velerady vystupuje „moudrý muž“ Gamaliel, který vybízí náboženské představitele k propuštění apoštolů. Máme tedy před sebou dva první obrazy: Ježíše, kterému je líto lidí „bez pastýře“ a náboženské představitele:

„Ti se snaží nadále kontrolovat lid svými politickými a církevními manévry... A tak si nechají apoštoly předvolat – po proslovu tohoto moudrého muže – zavolají apoštoly, dají je zbičovat a přikáží jim, aby nemluvili v Ježíšově jménu. Poté je propouštějí. 'Něco s tím musíme provést: necháme je pěkně zmlátit a pak – domů!' Je to nespravedlivé, ale udělali to. Vystupovali totiž jako páni svědomí a jejich moc jim to dovolovala. Páni svědomí... Také dnes je jich na světě mnoho!“

„Plakal jsem, když jsem v médiích viděl zprávu o křesťanech ukřižovaných v jedné – samozřejmě nekřesťanské – zemi,“ přiznal papež František. „Také dnes jsou lidé, kteří v božím jménu vraždí a pronásleduje jiné.“ A stejně tak i dnes najdeme mnoho těch, „kdo se jako apoštolové radují, že smejí pro Ježíšovo jméno trpět příkoří.“ A to je „třetí dnešní obraz: radost ze svědectví,“ pokračoval papež František:

„První obraz: Ježíš s lidmi, láska, cesta, které nás učí a po níž máme kráčet. Druhý obraz: pokrytectví náboženských vůdců lidu, kteří vězní lid množstvím příkazů, chladným a tvrdým zákonictvím, a kteří platí za ukrytí pravdy. Třetí obraz: radost křesťanských mučedníků, radost mnoha našich bratří a sester, kteří v dějinách pocítili tuto radost, útěchu z toho, že smejí trpět příkoří pro Ježíšovo jméno. Dnes je jich mnoho! Představte si, že v některých zemích jdeš do vězení za pouhé nošení evagelia! Nesmíš nosit křížek – dostal bys pokutu. Avšak srdce je radostné. Pohledme dnes na tyto tři obrazy. Jsou součástí našich dějin spásy!“

Papež František: máme svobodu neodpovědět na povolání, měli bychom ale vidět Ježíšovu zarmoucenou tvář

Vatikán/Chile. Chilská diecézní televize odvysílala ve velikonočním oktávu rozhovor s papežem Františkem, v němž odpovídá na otázky biskupa, kterého trápí nedostatek povolání v jeho diecézi. Rozhovor byl natočen během návštěvy biskupa Juana Ignacia Gonzáleze Errazurize ve Vatikánu a vysílal jej Canal San Bernardo pro území stejnojmenné diecéze.

„Co by řekl Papež mladému člověku, který pociťuje povolání ke kněžskému nebo řeholnímu životu?“ – ptal se chilský biskup. „Měl by dovolit Ježíši, aby na něj pohlédl, protože tím, kdo povolává, není ani kněz, ani biskup, ani papež,“ odpověděl František. Právě Ježíšův láskyplný pohled ukazuje mladému člověku jeho poslání, ukazuje mu člověka a jeho potřeby, představuje mu lid Boží, který potřebuje jeho pomoc, vysvětloval Svatý otec. „Důležité je

každý den, třeba jen na chvíli, dovolovat, aby na mě Ježíš pohlédl," zdůrazňoval papež.

Biskup se dále zeptal, jak odpovědět tomu, kdo se bojí následovat hlas povolání. František připomněl, že také Ježíš potkal takového dobrého mladíka, kterému však nakonec chyběla odvaha k tomu, aby šel za Ním. „Mladí lidé jsou svobodní, nemusí odpovědět na hlas povolání, ale měli by pak také vidět Ježíše zarmouceného jejich rozhodnutím a smutek mnoha srdcí, které nebudou moci vyřešit své problémy, protože jim bude chybět kněz.“

„Dodejte si odvahy, nebudte hlupáci. Když Pán bere za ruku, nikdy tě nenechá samotného!“ – zdůrazňuje František v závěru rozhovoru o povolání.

1.5.2014

Exorcista a filosof Sante Babolin o tekutém ďáblu

Itálie. „Nikdy jsem nepochyboval o ďáblově existenci a jeho vlivu na člověka, ale jejich váhu jsem skutečně pochopil až od té doby, co sloužím jako exorcista. Ďábel je schopný zničit kultury a národy. Závídí člověku – zejména mu závídí jeho schopnost milovat. A tato závist působí lidem mnohé utrpení“, říká pro italský list *Avvenire* (30.4.2014) O. Sante Babolin. Italský kněz vyučoval více než čtyřicet let filosofii – nejprve v padovském semináři a poté na římské papežské Gregoriánské univerzitě. Po návratu do padovské diecéze jej biskup pověřil úřadem exorcisty. Za posledních sedm let O. Babolin tuto službu vykonával ve třinácti stech případech mužů a žen, přičemž se jedná výlučně o diecézany. Ve své poslední knize, nazvané „Exorcismus jako služba útěchy“ (*L'esorcismo. Ministero della consolazione, Messaggero, Padova*,

2014), autor v této souvislosti upozorňuje na skutečnou pastorační urgenci. „Je důležité, aby si biskupové uvědomili naléhavost problému a nezanedbávali jmenování exorcistů“, vyzývá O. Babolin.

Jak tedy s ďáblem bojovat? Italský kněz v rozhovoru, který se vyznačuje hloubkou úsudku a absencí senzacechtivosti, vypočítává tři zbraně: rozum, svobodu a důstojnost.

Prvním bodem je náležité užívání rozumu, respektive řečeno s francouzským filosofem Blondelem „svatosti rozumu“. **„Dnešní kultuře hrozí, že zůstane na povrchu. Ceníme si pocitů, sbíráme krásné zážitky... Ale nepoužíváme rozum. Čas, který věnujeme rozlišování, se zredukoval na minimum“**, míní exorcista a dodává: „Dokud jsem vyučoval, bylo mým cílem spojit katedru (rozum) s oltářem (modlitbou). Vyučování jsem považoval za službu. Nyní, když jsem připoután k oltáři, vím, že musím nadále používat rozum, jako jediný nástroj, který člověk má k povinné analýze.“

Druhý bod – svobodu – O. Babolin úzce svazuje s rozumem. Ve světě, který vychvaluje spontánnost, se rozplývá svoboda, poznamenává exorcista. **„Základ svobody spočívá v rozumu. Omezujeme-li rozum, omezujeme svobodu, a jsme nezodpovědní za realitu, v níž žijeme. Jsme zmítáni bezprostředností a svými pocity“**. Tento omyl se ovšem stal základem současné výchovy, podporované reklamou, sociálními sítěmi a mediálními ideologiemi. **„Mladí lidé, ale také stále více dospělých, říká: Když se na to budu cítit, tak to udělám“**, podotýká O. Babolin. **„Ovšem zákon a svobodné občanské soužití se nezakládá na osobním vnímání. Existuje-li nějaký závazek, nemohu čekat na onu správnou náladu. V sázce je důstojnost lidské osoby.“**

Třetím bodem je právě tato důstojnost. „Vše je propojeno – rozum, svoboda a důstojnost“, vykládá exorcista. „Důstojnost lidské bytosti se projevuje užíváním rozumu, rozlišováním, vědomím toho, čím jsem: dokonalou syntézou hmoty a ducha.“ Ďábel se skrývá v chaosu, poznamenává dále italský kněz: „Pro ďábla je typické, že nás chce oddálit od plné totožnosti lidských bytostí. Jeho nejsubtilnější zbraní je zmatek, kdy nedovedeme rozeznat pravici od levice, jako Ninivští, ke kterým byl poslán Jonáš. Naučil jsem se, že když někde nastane zmatek, je to vždy dílo zlého ducha“, vysvětluje padovský exorcista a upozorňuje na ďáblovy zbraně: „Svádí nás, přitahuje ke všemu, co je bezprostřední, snadné, k tomu, co je hned a bez námahy.“ Jinými slovy, využívá jednání, které se neřídí rozumem. „Nemůžeme však být svobodní, pokud se dáme ovládat smysly a pudem“, namítá Babolin. „Člověk není otrokem instinktu, ale má svobodu k tomu, aby každý den odpovídal na Boží lásku. Pravá svoboda se uskutečňuje v lásce. Nejsme svobodní pro svobodu, nýbrž proto, abychom milovali“.

Když milujeme, vítězíme nad ďáblem, zdůrazňuje padovský kněz. „Lidská láska zlého ducha popuzuje. Při jednom exorcismu ďábel vztekle prohlásil: Jak nesnáším, když se milují“. Mluvil o manželské dvojici, což exorcistu přimělo k zamyšlení nad zásadní rolí manželství. „Manželství je svátost lásky. A proto je ďábel touží zničit. Mnohé manželské problémy však lze překonat odpuštěním, které je výsostným skutkem lásky a které ďábla doslova pokládá na lopatky“, vysvětluje.

Na otázku, kde se dnes ďábel nejspíše skrývá a co mu nejvíce nahrává, O. Babolin v závěru rozhovoru odpovídá: „Je to pokus vymýtit rozdíl mezi dobrem a zlem, pravdou a lží. Také vzhledem ke vlivu orientalistických ideologií typu new age se prosazuje model analogického myšlení, založeného na pravděpodobnosti, nikoliv na pravdě. To napomáhá dezorientaci a upřednostňování tekutého myšlení. Věda se stává otrokyní techniky natolik, že vše, co je proveditelné technicky, se stává platné také vědecky...Tam, kde se neužívá svobodně rozum, nemůže být láska, a ďábel má volné pole“, uzavírá O. Sante Babolin pro italský list *Avvenire*.

1.5.2014

Kardinál Müller: František navazuje na učení Benedikta XVI. o biskupské službě

Vatikán. „Učení Benedikta XVI. je pro církev cenným dědictvím, které nemůžeme s koncem jeho pontifikátu jen tak odložit do archivu. Je to věroučné bohatství na jedné straně sice už všeobecně známé a ceněné, ale na druhé straně ještě čeká na to, aby bylo objevené v celé své plnosti a hloubce.“ Tak mluvil o významu věroučného odkazu emeritního papeže kardinál Gerhard L. Müller během prezentace sbírky promluv Benedikta XVI. z biskupských synodů. Sborník pod názvem „Joseph Ratzinger Benedikt XVI a Biskupský synod“ (*Joseph Ratzinger Benedetto XVI. e il Sinodo dei Vescovi*) uspořádal někdejší generální sekretář Biskupského synodu, arcibiskup Nikola Eterović. Obsahuje všechna synodální vystoupení Josepha Ratzingera – jako kardinála i jako papeže – počínaje rokem 1977. Během 35 let se zúčastnil 20 zasedání Biskupského synodu.

Prefekt Kongregace pro nauku víry upozornil, že učení církve není ani v nejmenším v rozporu s jejím praktickým životem. Cílem magisteria je střežit obsahy naší víry a identity. Chrání nás před utopením podstatných věcí v „moři“ toho, co je nedefinované a provizorní. Cílem církevních ustanovení je především přijímat člověka a obdarovávat jej životem, který pochází od Boha. Biskup v tom má následovat Krista Dobrého Pastýře. Tak tomu učil Benedikt XVI. - a to je rovněž současné učení papeže Františka, zdůraznil kardinál Müller.

2.5.2014

František: jako kluk jsem byl mnohokrát na stadionu a mám krásné vzpomínky

Vatikán. Letošní finalisté Italského poháru, mužstva Fiorentiny a Napoli, se před zítřejším rozhodujícím zápasem vydali do Vatikánu. Papež František je přijal krátce po poledni v Konzistorním sálu Apoštolského paláce spolu s představenstvem Italské fotbalové federace a první ligy. V krátké promluvě František zavzpomínal také na své mládí:

„Jako kluk jsem byl mnohokrát na stadionu a mám na to krásné vzpomínky. Radostné nedělní okamžiky, spolu s rodinou. Přál bych si, aby fotbal - a každý další podobně populární sport - znovu získal tento rozměr slavnosti. Fotbal se dnes pohybuje ve velkém podnikatelském kruhu, jde o reklamu, televizi a podobně. Ekonomické faktory by však neměly převážet nad sportovními, protože pak se může zanést špínou všechno - jak na mezinárodní, národní tak i na lokální úrovni. Proto je potřeba reagovat pozitivně, vracet těmto akcím sportovní důstojnost. A v tom máte vy, hráči, velkou zodpovědnost. Stojíte v centru pozornosti, mnoho vašich obdivovatelů je mladých a nejmladších. Uvědomujte si to, myslíte na to, že váš způsob jednání má ohlas, jak v dobrém tak ve zlém. Buďte vždy skutečně sportovní!“

- vybízel papež finalisty Italského poháru. Jak v závěru dodal, sport má velkou výchovnou hodnotu, jak v oblasti osobního růstu, tak v sociální oblasti jako výchova k solidaritě, spolupráci a úctě. „Kéž fotbal vždy rozvíjí tyto své možnosti!“ řekl papež italským prvotřídním hráčům s přáním, aby zítřejší zápas byl „krásným sportovním svátkem“.